

Та не добігли, побачили на вербах щось таке, таке, що перестрашилися і стали.

Не шумяТЬ, а лиШь ридаЮТЬ верби. Защо їм таку кривиду зробили? Вони з жалю і сорому всхнуть.

Нащо ви з верб щибениці зробили?!

„Не нарікай, терпи!“

Б. Гомзин.

З циклю „Місто”.

J.

Коли після короткої перерви,
Трамвай знова жбурне своє „день-день“
І шиби камяних потвор —
Десь тут, ось тут близен'ко бродить День.
Коли ж затріпотять наняті теленерви
Наказом з банків, біржі і кантор,
І в темряві задушній
Завулків, уличок і площ
Затарабанить по камінню
Невгавний згуків дощ —
Та-та, та-ті, дзінь-дзень! —
Він тут! Він тут о той хімерний День!
Довгочеканий лицар День.
День радошів і бур, день сліз і голосіння...
День на день подібний, мов двійнята,
Що й не похопиш із обличчя,
Де барви висмоктав зажерливий павук,
Чи хлопці то, чи то дівчата...
День повний радошів і мук —
День зітканий із протиріччя!
То день шумкий, веселий, переливний,
Немов тобі вино з гнучких шампанських ліз...
Безжурний день мов жарт —
День з одних козирних карт!
То день печальний, кволий і безслівний,

Нудний як трафарет,
День повний сліз,
Ув одязі зі шмаття і верет...
День, немов зловісний крук —
День з міліонами благальних рук!
Такий встає що-ранку в місті День!
День шпаркий — ядерний,
День слабкий —
мізерний...

День за днем і
день-у-день:
Та-та, та-ті, дзінь-дзень!

12. V. 1929 р.

II.

На кольках поліційного багнета
Зранку аж до ночі
Тут настирливо кричить газета.
А з вікон, мурів і дахів
Реклямні поторочі
Дурманять тисячі голів.
Тут паном „Слово“!
Не творче й вічне,
Що зросило
Зчорнілі спалені руїни
Колись могутньої країни.
Не той творець Европи!
А плаzливе, брехнею ткане, спорожніле,
Що розідає душу
Своїм продажним „мушу“.
Не Слово, а юшка із окропу
З їдою, жовчю й потом,
Що її юрба жадібно ковтає повним ротом.
Не Слово-заповіт
Колишніх давніх літ,
А безсоромне й легке, мов повія,
Злобою й жахом спліджене на світ.
Слово, що родилось на базарі,
Де пан без слова і без пана слово гнучкошиє
Швендяють у парі
В заласній і брудній отарі,

Де в клекоті міському голосів
 Ви чуєте виразно
 Розлючене гарчання псів
 Над мослаком облюдних днів.

13. VI.

III.

І слова того сів
 Зростає криком бур і злив —
 Червоних днів ківавий спів.
 І може ще ніколи
 Не були такі цинічні голі
 Життєві контрасти
 І може ще ніколи
 Право красти,
 Право дерти,
 Скинувши нахабно соромливости запону.
 Не цвіло ще так отверто
 Під плащиком всесильного закону...
 Не чують крамарі,
 Не чують, як під канінням бруку
 Богонь пекельний клекотом горить.
 І серед гамору веселого і гуку
 Через камінні шпари
 У сміх лункий, у дзвін пугарів
 Бриваються загрозливі
 Ненависти удари.
 Не чують крамарі!
 А швидко буде вже запізно
 Благальним словом розірвати ланцюг подій залізний.
 Ось-ось ураз із тиха-ясна
 Хрясне грім.
 Здрігнеться галасливе місто,
 Коли побачить бліді ясна
 Над хижим вишкіром зубів.
 О, буде вже запізно
 Шукати захисту у слів...
 Даремно зачиняти крами! —
 Коли червоні тіні жужом,
 Немов тараном вдарять пружно в брами,
 Своїм жахливим: Хлопці ну—ж—мо!

